

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-12)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-12)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 18. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000005.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Grundtvig.
Khvn. 12te Juli 1808.

Gode kære Molbech!

Tak for Deres Hilsen! Hvor glæder jeg mig ikke over Deres Glæde og deler Deres Nydelser! Begyndelsen af Deres Brev til Olsen har jeg set i Skilderiet. Hvad jeg tænker om Indledningen, ved De; men jeg ved, at disse Toner stege rene fra Deres Sjels Strænge, og det er mig nok. Jeg har vandret meo Dem mellem Absalons og Holbergs hellige Skygger, jeg har knælet i det sjunkne Klosters Port, jeg har fulgt Dem ind i svundne Tider, skuet Kraften og Livet og Helligheden i sin fulde Glands; men De kender mig nok til at vide, at jeg ikke kunde se triumferende en betydningsløs Old reise sin tomme Bygning paa den gamle Tids hellige Ruiner, at Solen ei for mig er steget høiere. uden i den Betydning, at den i sin Høide har skjult sig for de Dødelige. Jeg behøver ej at sige Dem det, saalidet som jeg kan frygte for, at De vil fortørnes ved at høre det. Det gærer og brænder i mig, naar jeg hører disse Toner. Den Evige ved, om de ere sande; men en Misklang gennemryster mit Inderste, og jeg maa tolke den. —

Jeg tænkte, at De havde skrevet mig til; men vistnok har de for mange behagelige Sysler til, at De, som jeg. kan sidde lænket til Skriverbordet, og jeg vilde selv fortænke Dem deri, hvis de kunde vende Øjet fra den smilende Natur, der vinker Dem, ind mod min blege Skygge, der efter sin Hedenfart kun kan vandre om mellem Oldtids Gravhøie, i gamle Nordens dunkle Lunde. — Dog, vore Aander vandre deres Baner med samme Nødvendighed som Himmellegerne dreje sig i ulige Kredse; men ligesom Solen er Sentret for dem alle, saa er den evige Lysets og Livets Kilde fors. 190s, og derfor skulle vore Hjerter mødes, selv naar vore Øine stirre, som det synes, mod modsatte Hjørner.

Jeg vil ikke bede Dem komme snart, dersom De føler, De altid for snart maa rive Dem ud af Naturens Favn; men naar De kommer, vil De vist ikke fjerne Dem fra et kærligt Haandtryk af Deres Ven

Grundtvig.